

DAREŽLJIVI OTROCI

Igrica v enem dejanju

Osebe: mati, Mojca, Mirica, ubogi mož, uboga žena

PRVI PRIZOR

Mojca (stoji ob mizi, ki je posuta s cvetjem in pripravlja šopek. Prepeva.)

Mirica: Dober dan, Mojca! Vidim, da si vesela, ker prepevaš!

Mojca (se naglo ozre) Ti si, Mirica! Res sem vesela. Kaj ti nisi?

Mirica: Seveda sem. Pomisli, danes je bila pri nas botrca in mi je darovala tisočak. Le poglej ga, kako se sveti.

Mojca: Meni pa je mamica (za prvo obhajilo) kupila srebrno verižico.

Mirica: Res? Pokaži jo, prosim!

Mojca: (gre k mizi in vzame verižico) Poglej, kaj ni lepa?

Mirica: Krasna verižica!

Mojca: Tako sem vesela, da bi jo ne dala od sebe za ves svet.

Mirica: (pogleda po cveticah) Kaj pa delaš tukaj?

Mojca: Na travniku sem natrgala te rožice in sedaj bom napravila šopek.

Mirica (se ozre). Ali ni nekdo potrkal?

Mojca (se ozre) Ali ni nekdo potrkal?

Mojca: Mogoče! Kdo pa je? (gre proti vratom) Kar naprej, kar naprej!

DRUGI PRIZOR

Ubog mož: Dober dan. Prosim, pomagajte mi, star sem, noge me komaj držijo, tudi delati ne morem več, težko se preživljam.

Mojca: Veste kaj, lahko vam pomagam. Tukaj imam tisočak. Kar vzemite.

Mož: Gotovo je od mame, ki te je poslala v trgovino, kajne deklica? To ne bo prav. (maja z glavo)

Mirica: Ne, ne, prav moj je, le vzemite ga!

Mož: Potem pa hvala, dobri otrok. Bog naj vama povrne to dobroto. Nasvidenje!

Deklici: Nasvidenje, nasvidenje!

(deklici prepevata in pripravljata šopek)

TRETJI PRIZOR

Uboga žena: Dober dan, otroci! Ste sami doma?

Mojca: Ja, prav sami sva?

Mirica: Kaj bi pa radi?

Žena: Vaše starše sem hotela prositi pomoči. Toča nam je pobila ves pridelek.

Doma nimamo kaj jesti. Otroci me prosijo kruha, a jaz ga nimam (vzdihne)

Mojca: Kako se mi smilite revna žena.

Mirica: Kako mi je težko, da vam ne morem pomagati.

Žena: Ubogi moji otroci! Kam naj se obrnem? (majoče)

Mojca: Nate teta! Vzemite to verižico.

Žena: (stopi za korak nazaj) O, tega pa ne sprejemem, dobri otrok!

Mojca: Zakaj ne? Verižica je moja. Prodajte jo, pa boste dobili zanjo denar.

Le vzemite jo!

Žena: Hvala, dobri otrok! in Bog naj ti povrne! (odide)

Mirica: Uboga žena, kako se mi smili!

Mojca: Oh, meni tudi!

ČETRTI PRIZOR

Mati: (vstopi izza drugih vrat) Kaj počneta, deklici?

Mojca: Le poslušaj, mami! Zdaj je bila tukaj stara ženica, ki je vpraševala po tebi. Jokala je in prosila, da nimajo doma kaj jesti, kar jim je toča vse pobila. Ker nisem imela nič denarja, sem ji dala srebrno verižico. Saj nisi huda, mami?

Mati: Ne, nisem jezna, ker si s tem pokazala svoje usmiljeno srce, da ubogim rada pomagaš. Kdor pomaga potrebnim, tega Jezus ne zapusti in ga ima rad. Namesto srebrne verižice pa imej mojo zlato verižico. (Sname je z vratu in da hčerki).

Mojca: Zlata moja mamica! Toda veš! Tudi Mirica je dala vbogajme. Bil je tukaj tudi en ubog mož in temu je dala Mirica tisočaka. Dala ga ji je botra.

Mati: Ali res, Mirica? No, tega sem pa zelo vesela. Počakj, ti bom pa jaz dala drugega (se obrne in vzame) Vzemi, Mirica!

Mirica: Hvala, ljuba teta!

Mati: Bodita vselej darežljivi in radi pomagajta, kadar vidita revne ljudi ali vaju kdo prosi pomoči.

Konec..